

Az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (ötödik tanács) a Marie-Luise Lindorfer által az Európai Unió Tanácsa ellen indított T-204/01 sz. ügyben hozott ítélete ellen 2004. március 18-án M.-L. Lindorfer által benyújtott fellebbezés

(C-227/04 P. sz. ügy)

(2004/C 190/17)

M.-L. Lindorfer, képviseli G. Vandersanden és L. Levi, 2004. június 2-án fellebbezést nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (ötödik tanács) az M.-L. Lindorfer által az Európai Unió Tanácsa ellen indított T-204/01. sz. ügyben 2004. március 18-án hozott ítélete ellen.

A fellebbező fél a következő döntés meghozatalát kéri a Bíróságtól:

- helyezze hatályon kívül az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-204/01. sz. ügyben 2004. március 18-án hozott ítéletét;
- következképpen adjon helyt a fellebbező fél első fokon előterjesztett kérelmeinek;
- nyilvánítsa semmisnek az alperes 2000. november 3-i határozatát, amellyel 5 év, 5 hónap 8 napban határozta meg azt a szolgálati időt, amelyet a fellebbező közösségi nyugdíjánál figyelembe kell venni annak következtében, hogy az Európai Közösségeknél történő hivatalba lépését megelőzően Ausztriában megszerzett nyugdíjjogosultságát átvitte, és amilyen mértékben szükséges, semmisítse meg az Európai Unió Tanácsának 2001. május 31-i határozatát, amellyel a fellebbező 2001. február 2-i panaszát elutasította;
- kötelezze az alperest, hogy a helyesbített jogalap figyelembevételével, megszüntetve minden jogellenességet, újból határozza meg a fellebbező közösségi nyugdíjánál figyelembe veendő azon szolgálati időt, amely a fellebbező Ausztriában megszerzett nyugdíjjogosultságának átviteléből következik;
- kötelezze az alperest az elsőfokú és a fellebbezési eljárás minden költségének viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

Az Elsőfokú Bíróság megsértette az EK 141. cikkét, az általános végrehajtási rendelkezések⁽¹⁾ 10. cikke (4) bekezdésének b) pontját, a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét és az indokolási kötelezettséget.

Ugyanis azáltal, hogy úgy tekintette, hogy a Tanács jogosan veszi figyelembe az átváltási képletben az érintett korára és nemére vonatkozó tényezőket, az Elsőfokú Bíróság megsértette a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét, nevezetesen a férfiakkal és a nőkkel szemben alkalmazandó egyenlő bánásmód elvét. Az egyik – a nemzeti – nyugdíjrendszerben a szerzett jogoknak a közösségi nyugdíjrendszerben történő átváltási képlet tekintetében az Elsőfokú Bíróság érvényesnek fogadta el egy olyan tényező figyelembevételét, amely különbséget tesz a munkavállaló neme szerint, kedvezőtlenebb elbá-

násban részesíti a női munkavállalókat, és ezt a módszert költségvetési szempontokkal indokolta. Egyébiránt az Elsőfokú Bíróság az indokolási kötelezettségének sem tett eleget, mivel nem válaszolt a felperes azon érveire, amelyekkel az azt kívánta bizonyítani, hogy a közösségi nyugdíjrendszerben a költségvetési egyensúlyt nem érintené hátrányosan egy biztosításmatematikai tényező figyelembevétele a szolgálati idő átszámításánál.

Az Elsőfokú Bíróság nem foglalt állást a két változat létezésének érvényességéről, amelyek mindegyike, bár eltérő módon, a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikke (2) bekezdésének a végrehajtására szolgál, és vagy a nyugdíjjogosultság átvitelének időpontját, vagy a tisztviselő végleges kinevezésének időpontját veszi figyelembe. Egyébiránt azáltal, hogy kizárólag a tisztviselő nyugdíjbamentele időpontjában kapott alapilletményre helyezte a hangsúlyt és nem vizsgálta meg a szolgálati évek számát, az Elsőfokú Bíróság nem válaszolt a felperes érvelésére és nem tett eleget indokolási kötelezettségének.

Az Elsőfokú Bíróság téves jogi következtetésekre jut a tényállás elemei, és különösen a felperes által felhozott példák vonatkozásában. Még ha feltételezzük is, hogy a különböző nemzeti valuták árfolyamának változása a Közösségeken kívül álló körülmények eredménye, ez egyáltalán nem mentesíti a Közösségeket az alól, hogy – különösen személyzetük tekintetében – tiszteljenben tartsák a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét, és ez esetben ezzel az elvvel összhangban határozzák meg azokat a szabályokat, amelyekkel átszámítják a közösségi nyugdíjrendszerben a nemzeti nyugdíjrendszerben szerzett nyugdíjjogosultságukat. Ez különösen azt jelenti, hogy a Tanács nem határozhat meg olyan átváltási képleteket, amelyek nincsenek összhangban a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvével. Jelenleg azonban nem ez a helyzet. Valójában a nemzeti nyugdíjpénztárakból átvitt összegek, a hátrányos megkülönböztetés tilalmának megfelelően, nem különböznek attól függően, hogy úgymond „gyenge valutájú” vagy „erős valutájú” országból származnak-e. Másrésztől viszont az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy ezen összegek kezelése az érintett országok szerint változó, és a „gyenge valutájú” országokból származó átvitt összegeket előnyösebb módon kezelik. Végül az Elsőfokú Bíróság nem vizsgálta, és még kevésbé bizonyította, hogy ezt a kezelésmódot objektíve mi indokolja. Az a tény, hogy az a Közösségek tevékenységi körén kívül eső körülményekből következne, nem lenne megfelelő ok, mivel a Tanács maga határozott a két változatról és az ő feladata meghatározni, hogy azokat kire kell alkalmazni.

⁽¹⁾ Az 1994. december 19-i tanácsi határozat által módosított, a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikke (1) és (2) bekezdésének alkalmazására vonatkozó általános végrehajtási rendelkezések meghatározásáról és az 1970. január 26-i tanácsi határozat IV. és V. fejezetének hatályon kívül helyezéséről szóló, 1992. július 13-i tanácsi határozat.